

Da Spørgsmaalet paa Grund af Møntenheden og den bestaaende Møntkonvention mellem Danmark, Sverige og Norge havde interskandinavisk Interesse, og da den svenske Lovs Hensigt kun delvis kunde naaes, saa længe den fri Møntningsret bestod i Danmark og Norge, hvorved, med eventuel Eksporttilladelse, Sveriges Riksbank kunde nødes til at modtage skandinaviske Guldmønter til et højere Paalydende end deres Værdi, henvendte den svenske Regering sig til Naboregeringerne med Anmodning om ikke at give saadan Eksporttilladelse, før man i Fællesskab var naaet til en Ordning. Dette Tilsagn (fraset Eksport fra de to seddeludstedende Banker) er ogsaa givet baade fra dansk og norsk Side, og Spørgsmaalet om et svensk Importforbud mod Guld, et Forbud, som af forskelligartede Hensyn havde været lidet ønskeligt, har dermed mistet sin Aktualitet.

Da den hele Sag saaledes realiter berører alle tre Lande, selv om der formaliter kan udskilles Dele, hvor hvert Land staar frit, mødtes — efter at et Ombud fra Sveriges Riksbank havde indledet en Drøftelse her i København med Nationalbanken — Repræsentanter for de tre Centralbanker til Forhandling om Sagen i Stockholm den 23. og 24. Februar. Over denne Forhandling optoges en Protokol, af hvilken vi tillader os at vedlægge en Afskrift.

Som det vil ses af Protokollens § 2, enedes man om at søge at faa Retten, til mod Indlevering af Guld at faa Guldmønt, ophævet, og da Forholdsreglen kun skal være af forbigaaende Art, da at faa dette Skridt foretaget under en Form, hvorved man ikke direkte kom ind paa en Ændring af Møntkonventionen, som man fra alle Sider ønskede urørt. Dette kan formentlig hos os opnaas ved en Lovbestemmelse, der fastsætter, at den ved Møntloven af 23. Maj 1873 § 12 givne Adgang for enhver til at faa Hovedmønter udmøntede for indleveret Guld bortfalder — indenfor Lovens Tidsomraade — ved kgl. Resolution. Forudsætningen for denne Udstedelse vil da være, at en tilsvarende Forholdsregel samtidig træffes i de to andre Lande.

Ved § 3 enedes man om, at Norges Bank og Nationalbanken skulde søge, i Lighed med Sveriges Riksbank, at fritages for Pligten til at købe Guld til en vis fastsat Pris. Dette kan hos os formentlig ske ved en Lovbestemmelse om, at Nationalbankens Pligt, ifølge Lov om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj af 12. Juli 1907 § 7 Nr. 5, til at afkøbe enhver, der maatte ønske det, sine Guldbarrer til en Pris af 2,480 Kr. pr. kg fint Guld, efter Fradrag af $\frac{1}{4}$ pCt., bortfalder.

Vi tillader os altsaa at anmode Hr. Ministeren om at ville søge gennemført en Lov af nysnævnte Indhold. Den fri Møntningsret, der hidtil har været uden praktisk Betydning, vil kunne bortfalde uden nogen som helst anden Virkning end den, at den ikke under de bestaaende Tidsforhold kan bruges til at opnaa privat Vinding ved at skaffe sig Guldmønter til et højere Beløb, end man har givet for Guldet. Ophøret af Pligten for Nationalbanken til at købe Guld til en Pris af 2,480 Kr. pr. kg giver jo kun en Bemyndigelse for Banken; om denne vil benytte den, vil selvfølgelig afhænge af, om den kan faa det Guld, som den anser det for opportunt at købe eller at modtage, naar det tilbydes den for en lavere Pris.

Efter hele Karakteren af de Forhold, som giver Anledning til at søge et Lovforslag som det her omhandlede gennemført, synes Loven kun at burde have en begrænset Varighed. Vi tillader os da at foreslaa, at Loven træder i Kraft straks, men bortfalder, naar den ikke er fornyet inden Udgangen af Oktober Maaned d. A.

J. Winther. Joh. Lauridsen. Stephensen. Marcus Rubin. C. Ussing.

Hr. Handelsminister *Hassing Jørgensen*,
Statens Kommissær ved Nationalbanken.